

[Kirsten Jacobsen]

tere, at regeringen ikke ønskede at gå længere. Regeringen ønskede simpelt hen ikke at gøre andet end det, den blev pisket til, og det var såmænd slemt nok at komme bare så langt, som vi kom.

I gennemgangen af forliget har statsministeren allerede nævnt, at tvangsauktionsloven bliver udvidet og gjort lempeligere, således at man nu kan omlægge alle lån. En af grundene til, at den ikke har virket så godt, er jo formentlig, at man kun har kunnet omlægge kreditforeningslån.

Men jeg er nødt til at sige – og det håber jeg boligministeren vil tage til efterretning – at kreditforeningernes administration af tvangsauktionsloven har været én eneste stor modvilje. Jeg har somme tider haft indtrykket af, at man nærmest har udvist direkte chikane for at forhindre, at nogen overhovedet skulle kunne få hjælp af loven.

Jeg håber, boligministeren vil have det i baghovedet og sørge for, at de administrationsvejledninger, der sendes ud i forbindelse med den nye lov, bliver væsentlig bedre.

Vi opnår også, at man, hvis man er omfattet af tvangsauktionsloven, ikke længere skal betale afgift til staten i form af stempel. Det var synspunkter, Fremskridtspartiet allerede fremførte i december, fordi vi egentlig syntes, det var urimeligt, at staten skulle tjene penge på boligejernes økonomiske ruin. Det får vi nu rettet op på, og det er vi glade for.

Et andet element i aftalen er, at de, der er særlig hårdt ramt af skattereform og kartoffelkur, og som har fået 20-årige mikslån, nu får ret til at ombytte dem til 30-årige mikslån. Det betyder, at de får en væsentlig nedgang i deres nettohusleje, og her handler det altså om alle, som har 20-årige mikslån, og ikke bare dem, som er tvangsauktionstruede.

Under forhandlingerne prøvede Fremskridtspartiet og Kristeligt Folkeparti at slå et slag for, at også de familier, som er ramt af de meget høje kontantlån, kunne komme med. Det er folk, som har kontantlån helt op til 22 pct., og som typisk har købt eller bygget i 1979, 1980 og 1981. Det nåede vi ikke i denne omgang, men vi håber, at de saglige argumenter under udvalgsarbejdet vil føre til, at vi også får den gruppe med. Der er faktisk på grund af den høje rente familier, som betaler terminsydelser for to huse, og desforuden er der den gruppe,

som statsministeren omtalte, og som overhovedet ikke har mulighed for at sælge deres hus, selv ikke med stort tab.

Foruden hjælp til disse grupper indeholder forliget en bestemmelse om, at man skal lave nogle midlertidige ordninger her i sommer for at sætte gang i hushandlerne. Der er en midlertidig fritagelse for stempelafgift og en midlertidig adgang til at tilbyde 30-årige mikslån som ejerskiptelån i stedet for de 20-årige.

Selv om statsministerens svar i grunden ikke var et svar på den forespørgsel, vi har stillet, men kun en opregning af det forlig, vi har indgået, så er der alligevel bemærkninger, som man må notere sig – og endda med gru.

Statsministeren erkender åbent og ærligt – og det er jo egentlig modigt – at boligejernes økonomiske problemer er et bevidst resultat af regeringens politik, og statsministeren siger, at den enkelte husholdning må lære at disponere efter de nye forhold. Det sidste er jeg enig med statsministeren i, det gælder alle i samfundet; men når det handler om boligejerne, er situationen en helt anden.

De boligejere, som nu har det virkelig hårdt, er boligejere, som har handlet i god tro, i tillid til gældende lovgivning, og efter nøje gennemgang af egne budgetter har de konstateret, at deres projekt kunne holde vand. Det er de boligejere, som den borgerlige regering har drevet rovdrift på i de sidste otte år. Deres boligudgifter er steget alene i de sidste fire år med 40 pct.

Ser man på deres formueudvikling, er det jo meget værre; så ser man, at hver boligejer i Danmark i gennemsnit i de sidste fire år har mistet 240.000 kr. Det er de nøgne kendsgerninger, så voldsomme og så grove ændringer har denne regering udsat boligejerfolket for.

Selv de aller mest socialistiske forslag, som jeg har hørt i denne sal, har aldrig været så drastiske, og forudsætningen har aldrig været, at de skulle træde i kraft i løbet af natten. Selv det røde kabinet – der opfandt skældsordet ligusterfascister – regnede dog trods alt med overgangsperioder på 10-20 år. Men vi ser også resultatet, for tvangsauktionernes himmelflugt taler for sig selv, og i 1990 kommer de formentlig til at nå det samme astronomiske tal som i 1982, nemlig ca. 16.000.

Jeg mener ikke, at boligejere skal forgyldes, men der må være rimelighed i alting, og politikere er nødt til at erkende, at hvis man vil æn-